

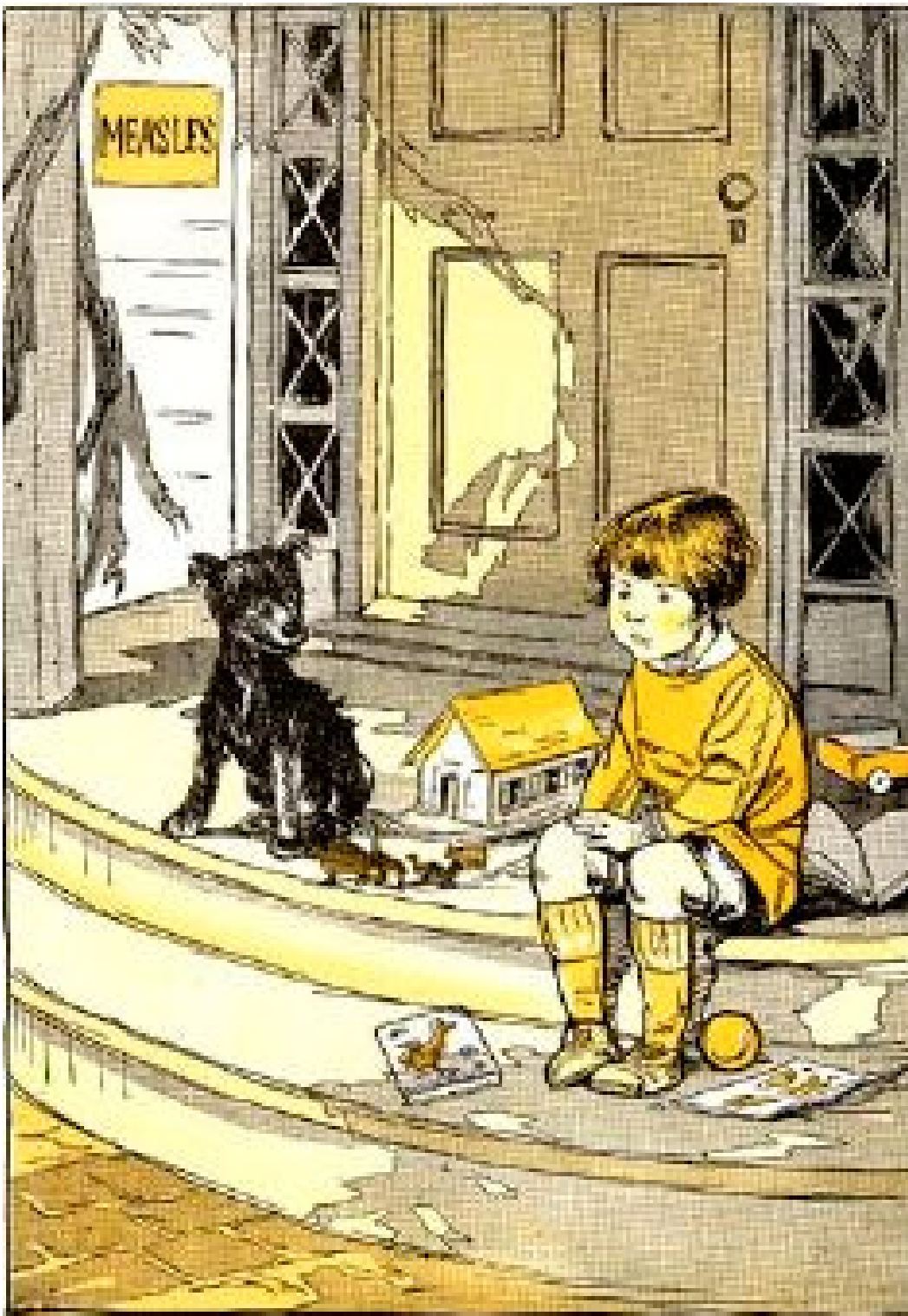
יום הולדת ליוני

מתוך "שעת סיפור"
מאת אידה כוא ועליס דילון 1914

היה זה יום הולדת של יוני, אבל הוא ישב בודד לגמרי על מדרגות המרפסת. בצד מונחים היו ספרים וצעצועים אבל יוני לא הסתכל עליהם. הוא הסתכל קדימה, מעבר לשדות, שם אפשר היה לראות את אוהל הקרקס. ואז הוא הסתובב והביט על השלט הצהוב שליד הדלת:

חצבת

הוא שמע מרחוק את רוכל הגרעינים קורא "בוטנים! בוטנים קלועים. שקית

בעשרים פרוטות!"

יוני הוריד את ראשו. הוא לא רצה יותר להביט על האוהל.

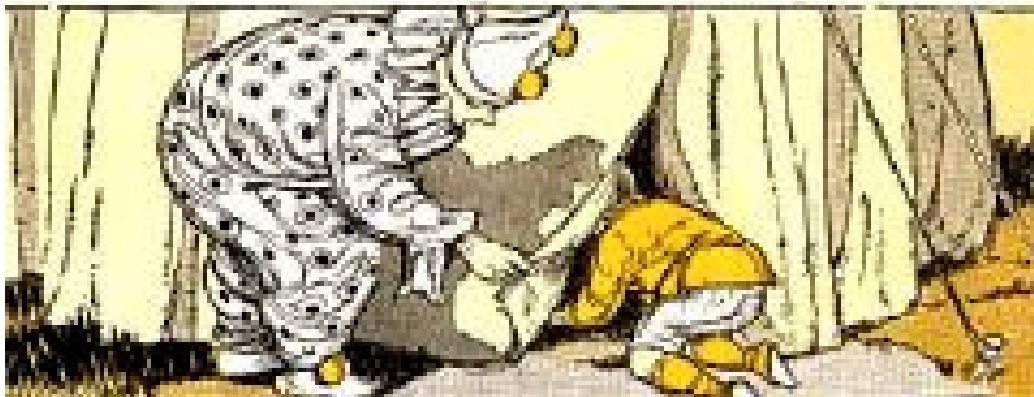

אבל באותו הרגע הרגיש בנגיעה בכתף ושמע צחוק עליז. הוא הרים שוב את ראשו בהפתעה וראה ליצן לידו. הליצן חייך רחב ושם אצבע לשפתיו, ואז רמז ביד ליוני שילך אחריו. יוני קפץ על רגליו והלך אחרי הליצן על קצות האצבעות, דרך הפשפש ואל אוהל

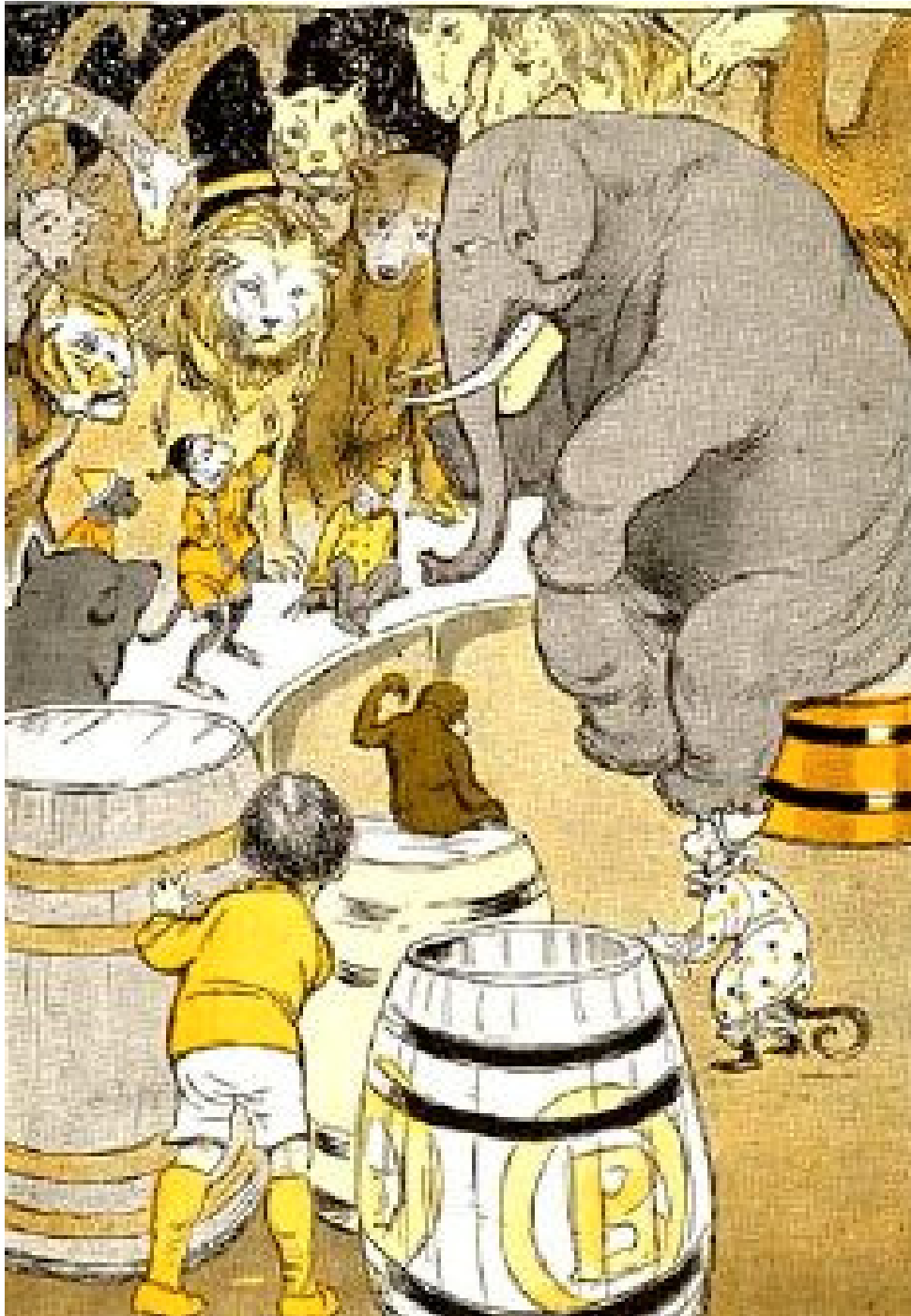
הקרקס.

הליצן הרים את שולי בד של האוהל ויוני זחל פנימה. הוא מצא את עצמו במקום מוזר. היו שם שורות על גבי שורות של מושבים ועליהם ישבו כל חיות הקרקס. "מדוע הם כאן?" שאל יוני "ומה הם יעשו?"

"רק חכה" אמר הליצן "תסתתר אחרי החבית הזו ואל תיתן להם לראותך, מה שלא יקרה."

הליצן הרים שוב את דופן האוהל ונעלם. יוני לא פחד. הוא היה פשוט מסוקרן יותר

מדי לכך.
"בואו ונתחיל" אמר הפיל הגדול שישב
בקדמת המושבים. כל החיות השתתקו
עד שניתן היה לשמוע את נשימתן.
"באתם הנה כדי להכריע בנושא חשוב
מאוד" אמר הפיל "הרבה זמן עשינו מה
שאמר לנו לעשות מנהל ההצגה. אבל
עייפנו כבר. מה נעשה עכשיו?"
מיד התחילו כל החיות לדבר.
"אני חושב שעלינו ללכת מכאן" אמר קוף
קטן "הייתי רוצה לחזור הביתה ולהתנדנד
על עץ של ממש. חוץ מזה נמאסו עלי
הבוטנים. כל ילד שעובר תוקע לי אותם
בכלוב."
"מה לך להתלונן" אמר הפיל "תנסה פעם
לעמוד על חבית עץ קטנה שבקושי יש
עליה מקום לשלוש רגליים, שלא להזכיר
את הרגל הרביעית. אז תהיה עייף ממש."
"זה עוד לא כלום" קרא סוס פוני קטן "אני

ואז נשמע צליל השוט המונף וכולם קפצו.
אפילו מנהל ההצגה הופתע. איפה
השוט? מי הניף אותו?
"מספיק לנו!" קרא הפיל "צייתנו לך הרבה
זמן. היום עליך לציית לנו. אז מה נעשה
אתו עכשיו?"
"תאכילו אותו בבוטנים!" קרא הקוף
הקטן.
"שיקפוץ דרך הטבעת בוערת!"
"שימו אותו על הטרפז!"

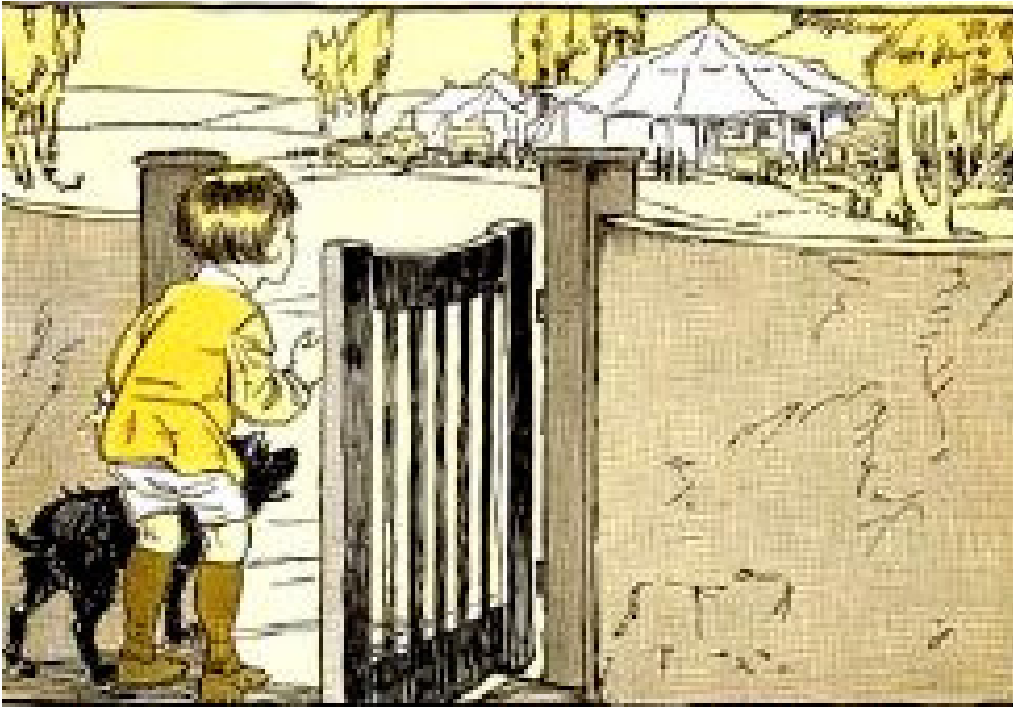
עובד וסוחר כל הבוקר, ובערב עלי לענות
על שאלות מטופשות ואפילו לספר בן
כמה אני. איזה שטויות!"

"זה באמת עובר כל גבול" אמר כלב
מאולף "תדעו שנמאס לי. זו הפעם
האחרונה שאני מוכן לעמוד על הראש.
היום, כשמנהל ההצגה יניף את השוט
שלו.."
"ששש.., הנה הוא" אמר מישהו.
"מה זה כאן?" קרא מנהל ההצגה שנכנס
לאולם "זמן ההצגה מתקרב. לכו כולכם
למקומותיהם."

"הייתי שם בעצמי!"

דוד טום נכנס הביתה ויוני הלך על קצות
האצבעות אל הפשפש וחיפש את הליצן.
"בכל אופן אני חושב שהייתי שם" אמר.

כל החיות התחילו להתנפל על מנהל
ההצגה. "הצילו! הצילו!" הוא קרא
כשנדחף לכוון הדלת.
יוני התחיל לצחוק וכשהחיות שמעו אותו
נעמדו כולן.

"מישהו צופה בנו" קראו "גירשו אותו."
יוני התחיל לרוץ אבל לא הצליח למצוא
את שולי האוהל. הוא רץ סביב והחיות
קרוב מאוד אחריו. הוא שמע את קול
נשימתן. אבל פתאום הסתובב ופגע
בראשו בקיר הבד של האוהל.
"הנה הבאתי לך בוטנים, יוני. קח קצת
בוטנים!"

יוני התיישב והביט סביב. הוא לא ראה
שום חיה.
"הבאנו לך בוטנים מהקרקס!" אמר דוד
טום.

"אבל הייתי שם" אמר יוני. הוא ראה חיוך
על פניו של הדוד ולכן אמר שוב